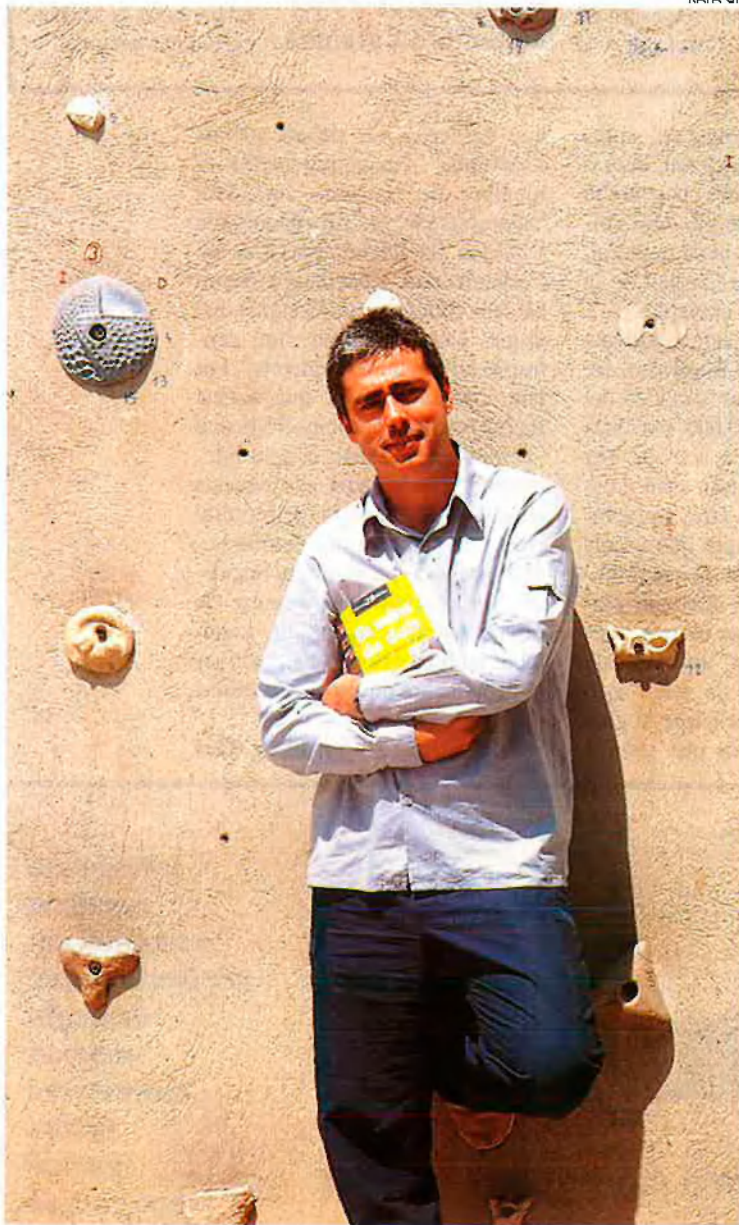

"A Europa continua manant el dòlar"

Tot i que ha estat el programa 'Malalts de tele' el que li ha dut la fama, Albert Om (Taradell, 1966) ha aconseguit fer-se un lloc entre els escriptors de moda amb 'El veïns de dalt', un relat irònic sobre les aventures i desventures d'un català que viatja per Europa.

RAFA GIL

Albert Om comença ara una nova etapa a la ràdio. Fa de presentador i director d'un programa magazine durant els caps de setmana, a RAC 1.

Va començar la seua relació amb la productora El Terrat per casualitat, "com tantes n'hi ha a la vida", diu. De guionista de *Bonic vespre* va passar a presentar la secció dels "Altres límits" a *Malalts de tele*, que li ha donat la fama, i ara ha començat un magazine de to irònic a la ràdio. Albert Om, el *cosí* de Taradell, però, no s'identifica com a humorista, sinó que prefereix definir-se com un escriptor. Ara fa dos anys es va decidir a fer una volta per Europa. En 88 dies va recórrer 25.000 quilòmetres i va dormir en 62 habitacions. El resultat d'aquesta aventura és *Els veïns de dalt*, un llibre editat per La Campana del qual ja s'han fet quatre edicions.

—Com són en realitat aquests veïns de dalt?

—Hi ha de tot (i que duri!). La veritat és que són molt diferents els uns dels altres. De fet, la Unió Europea és una unió artificial. Al principi n'eren sis, ara en som quinze i si s'afegeixen els països de l'Est en serem trenta. Per tant, és lògic que cada cop ens uneixin menys coses. És com una parella: tu no cal que siguis igual que l'altra persona, només cal que us avingueu. Doncs amb Europa passa una mica el mateix: si ens avenim per pagar les despeses d'escala tots plegats, fantàstic, però que durin les diferències.

—Com va sorgir la idea de fer aquest llibre?

Sempre que viatjava pensava que m'agradaria explicar un viatge en forma de llibre. A més, fa molts anys que ens parlen d'Europa, que som europeus, però l'Europa que ens mostren és una Europa molt burocràtica i jo volia explicar el dia a dia d'Europa, l'Europa real, la dels seus ciutadans.

—Aleshores, no és un llibre de viatges?

—És un llibre de viatges, però atípic. Aquest tipus de relats solen ser més èpics i en canvi, *Els veïns de dalt* és més humorístic, sobretot pel tipus de recorregut: un viatge per Europa, en cotxe, en parella, amb targeta de crèdit, etc. Això no té cap èpica ni és una aventura. És el típic viatge d'una persona normal i corrent que li passen les coses que ens passen a tots quan viatgem.

—Quin lloc li ha agradat més?

—Amsterdam, sense cap dubte. És una ciutat on s'hi viu molt bé, molt lliurement, molt còmodament.

Si em perdo, segurament m'hauran de buscar allà.

—Els veïns de dalt són molt diferents dels veïns de baix?

—Home, jo diria que hi ha diverses europes. El Mediterrani forma una d'aquestes europes, i en aquest cas sí que hi ha una colla de coses comunes. França, per exemple, que és el més gran de la Unió Europea té a dins diverses europes: la part del sud és molt diferent de la del nord. Jo diria que són les diferències de l'Europa de l'oli d'oliva i la de la mantega, l'Europa dels peatges i la de les autopistes gratuïtes, l'Europa de la moto i la de la bici, etc.

—Hi ha alguna cosa que ens uneix a tots els europeus?

—M'he adonat que el referents culturals més evidents que ens uneixen a tots són referents americans. Des de les pel·lícules, la música del Ricky Martin, que la vaig trobar a tot arreu, els McDonald's, etc. Jo fins i tot vaig intentar fer el viatge amb xecs de viatge amb euros i em trobava que a tot arreu em demanaven dòlars. Així és que, almenys de moment, aquí continua manant el dòlar.

—Què és el que ha trobat a faltar en aquest viatge?

—L'oli d'oliva, sense cap dubte. Aquí ho tens tan a l'abast que ni el valores.

—L'ha sorprès la bona acollida del llibre?

—La veritat és que estic molt content perquè és un projecte en el qual he treballat molt. Fa dos anys que vaig tenir la idea de fer un llibre de viatges i les reaccions i comentaris que m'arriben de la gent m'han satisfet moltíssim.

—Què opina de l'èxit de vendes de llibres escrits per personatges de la televisió?

—Aquest és un fenomen nou i recent, el que passa és que sota l'etiqueta de llibres mediàtics hi ha moltes coses i molt diferents. El que uneix aquests mal anomenats llibres mediàtics és que els escriuen persones que s'han fet famoses a la televisió, però cal mirar cada llibre, un per un, i en funció d'això cada obra serà bona o dolenta. Hi haurà de tot.

—Se sent més escriptor o humorista?

—Humorista no. És una definició amb la qual no em sento gens identificat. Jo em sento més un escriptor que es mira les coses amb ironia, amb un cert escepticisme, amb un punt d'humor, però no un humorista.

RAFA GIL

"Està bé que en un món tan rígid com el de la televisió es faci broma de les errades perquè trenquem amb la suposada infal·libilitat dels presentadors. A hores d'ara, però, crec que existeix un perill de saturació de programes com 'Malalts de tele'."

—Precisament un espai d'humor, Malalts de tele, va ser el programa que el va llançar a la fama.

—Sí, però allò va ser un accident. De fet, jo havia de ser guionista del programa, però a última hora van decidir que els feia falta un cosí, i m'ho van adjudicar a mi.

—Aquest ha estat el primer programa dedicat, en gran part, a fer crítica de la televisió i dels qui la fan. Després han copiat la iniciativa molts programes més. A què creu que és degut l'èxit d'aquest tipus d'espais?

—Jo crec que fa gràcia que en un món tan rígid i tan teòricament seriós com és la televisió, es busquin les errades, els moments més divertits. Està molt bé perquè trenca precisament aquesta infal·libilitat dels periodistes i de les persones que surten a la tele. No som màquines, som persones, i riem tots de tots. A hores d'ara, però, crec que ja hi ha un perill de saturació d'aquest tipus d'espais.

—Per això es deixa d'emetre Malalts de tele?

—Bé, no exactament per això, tot i que crec que és un bon moment. Hem acabat tres temporades amb èxit, hem aconseguit coses que no hauríem pensat mai, i abans que no ens cansem ni nosaltres ni l'audiència, ja està bé. Les coses van bé fins que deixen d'anar-hi.

—Trobarà a faltar la cita setmanal amb la televisió?

—Segur que no. De fet, tots tenim ganes d'acabar. A mi m'agrada fer coses molt diferents i trobaria més a faltar no escriure que no aparèixer en la televisió.

—Com es presenta la seua aventura a la ràdio?

—Amb molta il·lusió. La ràdio, entre altres coses, és molt més tranquil·la, més artesanal. No hi ha tants departaments (decoració, maquillatge, vestuari, perruqueria, ambientació, etc.) com en la televisió. A més, en la televisió, l'audiència compta moltíssim. Si un programa no funciona, al segon dia l'eliminaven.

—És pessimista pel que fa al futur de la televisió?

—Doncs no precisament. No estic d'acord amb aquest discurs catastrofista de la televisió que diu que tot és una merda ni tampoc estic d'acord amb allò que tots els llibres són bons. A la tele hi ha coses molt bones. Poques, però n'hi ha de molt bones.

"No estic d'acord amb aquest discurs catastrofista de la televisió que diu que tot és una merda. A la tele hi ha coses bones. Poques, però n'hi ha de bones."

Rosanna Melià